

Джаку Томе

БРАТЯ

Издаването на това произведение беше подкрепено от ТРАДУКИ, литературна мрежа, в която са включени Федералното министерство за европейски и международни въпроси на Република Австрия, Министерството на външните работи на Федерална република Германия, Швейцарската културна фондация „Про Хелвения“, Австрийското сдружение на преводачките и преводачите (Литературна къща Виена) по възложение на Федералното министерство за изкуство, култура, държавна администрация и спорт на Република Австрия, Гьоте-институт, Фондация „С. Фишер“, Словенската агенция за книгата, Министерството на културата и медиите на Република Хърватия, Министерството на обществото и културата на Княжество Лихтенщайн, Фондацията за култура на Княжество Лихтенщайн, Министерството на културата на Република Албания, Министерството на културата и информацията на Република Сърбия, Министерството на културата на Румъния, Министерството на образованието, науката, културата и спорта на Черна гора, Лайпцигският панаир на книгата, Министерството на културата на Република Северна Македония, Министерството на културата на Република България.

Jackie Thomae

Brüder

© 2019 Hanser Berlin in der Carl Hanser Verlag GmbH & Co. KG, München

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© Кремена Филчева – художествено оформление, 2022

© АТЛАНТИС ♦ КЛ, 2022

ISBN 9789549621815

Джаку Томе
БРАТЯ

Превод от немски
Ива Иванова

АТЛАНТИС ♦ КЛ
София, 2022

Поредица „Вълшебната планина“

Съвременна проза от Германия, Австрия и Швейцария

Хайнрих Бьол. *Групов портрет с дама*

Урс Видмер. *В Конго*

Гюнтер Грас. *Моето столетие*

Ханс Улрих Трайхел. *Изгубеният*

Бернхард Шлинк. *Четецът*

Гюнтер Грас. *Рачешката*

Томас Бернхард. *Племенникът на Витгенщайн*

Бернхард Шлинк. *Бягства от любов*

Томас Бернхард. *Крушенецът*

Ханс-Улрих Трайхел. *Земният Амур*

Уве Тим. *Например брат ми*

Мартин Зутер. *Перфектен приятел*

Даниел Келман. *Аз и Камински*

Мартин Зутер. *Тъмната страна на луната*

Томас Бернхард. *Изличаване*

Гюнтер Грас. *Да люспиш лука*

Ханс Магнус Енценсбергер. *Йозефине и аз*

Урс Фас. *Любовен архив*

Зилке Шойерман. *Часът между деня и нощта*

Роберт Музил. *Човекът без качества*

Юлия Франк. *Вещица по пладне*

Сибиле Левичаров. *Апостолов*

Томас Бернхард. *Моите награди*

Гюнтер Грас. *Старата камера*

Юли Це. *Корпус деликти*

Уве Телкамп. *Кулата*
Норберт Гцрайн. *Южни зими*
Уве Тим. *Как се появи наденичката с кърви*
Кристоф Магнусон. *Не бях аз*
Кристоф Магнусон. *Не бях аз*
Томас Бернхард. *Сеч*
Сибиле Левичаров. *Блуменберг*
Зилке Шойерман. *Пърформанс в Шанхай*
Симон Урбан. *План D*
Алекс Капю. *Леон и Луизе*
Петер Щам. *Денят е нощ*
Кристоф Рансмайр. *Атлас на един боязлив мъж*
Алекс Капю. *Фалшификаторът, шпионката и бомбаджията*
Франц Кафка. *Процесът*
Ралф Ротман. *Разстрел напролет*
Луц Зайлер. *Крузо*
Норберт Гцрайн. *В свободния свят*
Рафик Шами. *София или началото на Всички истории*
Кристоф Рансмайр. *Кокс или Ходът на времето*
Кристоф Хайн. *Щастливец с баща*
Томас Бернхард. *Мраз*
Мирко Боне. *От ген по-ясна*
Роберт Зееталер. *Полето*
Франц Кафка. *Замъкът*
Томас Бернхард. *Бетон*
Герт Лошюц. *Красива двойка*
Томас Бернхард. *Варницата*
Франц Кафка. *Изчезналият (Америка)*

За вас, черни овце

Част I

СПЪТНИКЪТ

Да, годините се сливаха в един поток. Това не означаваше обаче, че потокът си нямаше и собствена красота. Блуждаеща, неподлежаща на консервиране красота от категорията: Непременно трябва да си бил там.

1985 – 1994

Защо ли, питаше се Мик много години по-късно, деветдесетте години се размиваха в спомените му сред безгранична мъгла, въпреки че бяха първото му десетилетие като възрастен човек? Гмурнеше ли се в тази мъгла, която се оказа диско-мъгла, въпреки че думата диско отдавна бе излязла от употреба, именно тогава си даваше сметка, че всъщност са се случили доста забележителни неща. Бях там, мислеше си той, докато клечеше пред веществените доказателства, пред кашоните, пълни със снимки, плочи, списания, дискове и VHS-касети, които заедно с пианото бяха единственото имущество, с което преминаваше през живота си на възрастен човек. Единственото официално удостоверение за съществуването му през деветдесетте години беше справка за трудов стаж и пенсия, от която разбра, че тогава е работил без задължителната социална осигуровка. С една дума – личност без официален статут, без дипломи или някакви особени успехи, от друга страна обаче – и без фалити, без присъди или разводи. Човек, отървал кожата си. Без видими наранявания и белези, дори без татуировки. За щастие, при всичките си пропуски беше пропуснал да си бодне подкожно някоя и друга от недообмислените си идеи.

Снимките от това време приличаха на спомените му. Нефокусирани и щракнати на неясни места, през нощта и прекомерно осветени, с червени очи, затворени очи, съсредоточени очи, в очакване на самоснимачката, лоши цветове и лош контраст, никаква атмосфера, истинско стълпотворение от хора, които сякаш блуждаят из мрачни зали, а всъщност участват в легендарни партита. Не, чрез тези снимки никой не би станал фен на носталгията. А в качеството си на документи за духа на времето, ставаха най-много за хората, които действително бяха негови очевидци. За нощен разбойник като Мик. Имаше обаче и снимки за съществуването му през деня. Мик с хора, които му бяха близки, Мик с животни и деца, Мик докато спортува и пътува. Снимки, върху които виждаше момче, което се е мислило за страхотно тренирано и отракано и което по-късно му се струваше така безобидно и с пълни бузки като порцеланова фигурка.

През 1990-а беше на двайсет. Следващите години пропиля, обзет от чувството за зрелост и мъдрост, което в началото на трийсетте му години се оказа тотално погрешно. Успя да си прости типичната за възрастта си грандомания, но не и лекомисленото отношение към собствения си живот, макар че подобно отношение също бе типично за възрастта му, породено в крайна сметка от детинската илюзия за собствено безсмъртие. По принцип – красиво чувство, дар с името младост. Беше го прахосал. Както беше прахосал всичко, предоставено му от живота по това време, дори приятелствата, дори любовта. В един момент беше останал с празни ръце.

Преди това той беше този, който бе проговорил късно и който след това, щом прословутият бент се беше отприщил, бе заговорил като прословутото кречетало, та лелката в детската градина му беше залепила лепенка на устата, за което днес щеше да бъде обвинена в насилие над малолетни, но не и тогава, през седемдесетте години. Той беше този, който пръв се научи да кара колеело, който не излизаше от водата, докато устните му не посинеят, и той беше шампионът по хвърляне и мятане на всевъзможни неща. Постоянно чупеше по нещо, но не измъчваше животни. Той беше този, който нямаше баща. Желанието да има баща наред с многобройни други желания заемаше равностойно място в неговата вселена на желанията, така че се превърна в нещо прекомерно отдалечено и абстрактно, което кръжеше около него и се мяркаше само понякога. Той беше този, чието лице върху снимките с класа не беше бяло, а с един тон по-тъмно, тоест светлосиво, защото снимките бяха чернобели. Логично биеше на очи, когато вършеше дивотии: И кой беше това? Неколцина бабаити, сред тях и черничкият дребосък. Аха. Наясно бяха. Михи Енгелман, сиреч Михи Ангелчето, *nomen non semper est omen*, името не винаги е знаково, участваше неизбежно. И то с удоволствие. Понякога беше главатарят, понякога се оставяше да го командват, което тогава се наричаше „подстрекателство“. Табелките със забрани го омагьосваха.

А заедно с това бе най-милото дете, което човек можеше да си представи. Беше го казала Марта, любимата леля на майка му, която играеше ролята на баба в неговия живот. Никои не споделяше мнението на Марта. Тя го заяви, когато той беше на шестнайсет, склонността му към вандализъм тъкмо беше отзвучала и

беше заменена от стадий в развитието му, за който човек загрижено би трябвало да се запита дали все още става дума за пубертет, или за някаква депресия. Така или иначе, никой не го попита, както и той не попита сам себе си. Марта, която вече виждаше рядко, откакто се бяха преместили в Западен Берлин, не използва думата депресия, но знаеше, че в момента не му беше лесно.

Малолетните, които бяха напуснали ГДР, за разлика от възрастните изселници имаха право отново да влизат в страната. И така, след посещенията си при Марта пое обратно с градската железница към западната част на града през граничния пункт Фридрихщрасе и по време на цялото пътуване се бори с нещо, което би се превърнало в потоци от сълзи, ако го беше допуснал. Радостта на Марта от цветята, които ѝ беше купил на спирка „Зоологическа градина“, бе толкова неочаквано голяма, че му се наложи за малко да излезе от болничната ѝ стая, защото мигновено проумя, че тя едва ли ще се надигне вече от леглото и че с голяма вероятност я вижда за последен път. Отиде в тоалетната и се надвеси над мивката, разколебан какво да направи сега: Да плаче ли? Да повръща?

Зюмбюли, беше възкликнала Марта, ах, как само се радвам да си видя скоро градинката. При това го гледаше бледа и мъничка как поставя цветята във вода, и той се попита дали пък не го щади, което бе твърде вероятно, или дали човек винаги вярва, че ще живее вечно, дали евентуално е скроен така, че никога да не се предава. И понеже беше само на шестнайсет, въпреки цялата си любов към Марта реши, че е адски мъчително изобщо да му минават подобни мисли, и няколко пъти избоксира стената. А после, когато се върна до леглото ѝ от банята с размери на телефонна кабина, тя му каза колко добро момче е бил винаги и за илюстрация му припомни няколко случки, сякаш за да му напомни за обичливото му сърчице, което за жалост в този момент бе обвито в някакъв дебел, нестабилен пласт тийнейджърска плът. Все още неподготвен да се справя с комплименти, в този случай с комплиментите към човек, каквото вече не беше и вероятно никога не е бил, се усмихна засрамен, погледна равните, снежнобели зъби на Марта и за пръв път се запита дали са истинските ѝ зъби. Нека такъв да си останел, все едно какво казват другите, защото другите не би следвало да го интересуват, говореше Марта, повтори го няколко пъти, защото беше възрастна, общителна жена, на което Мик отговори само *okeй*, защото беше млад мъж,

недолюбващ говоренето. Помоли го да ѝ подаде портмонето от ношното шкафче и извади банкнота от петдесет източногермански марки. Тъмнорозова, с брататия Фридрих Енгелс, вечно вторият след още по-брататия Карл Маркс върху синята стотачка.

Ето, съкровище мое, за задължителната обмяна.

Не, недей.

Вземи я, аз какво да я правя?

Но задължителната обмяна е в другата посока. Длъжен съм да обменям западни в източни марки когато идвам насам.

Ах, тогава изобщо не ти трябвават.

Нали ти казах.

Все забравям, че парите ни не струват пукнат грош. Тъжна работа.

Да, тъпо е.

Пари, дето никой не ги иска. Къде го има това?

И после се разсмя. Вероятно защото бе най-хубавото, което човек можеше да стори, след като през главата му са минали и заминали толкова много неща. Намигна му и го помоли за чаша вода.

Нима не сме отражение на образа, който другите виждат в нас?

Марта почина две седмици по-късно. Отново отиде в източната част на града за погребението, този път с венец, надписан с неговото име и името на майка му, която нямаше право да пресече границата дори за това събитие. Този път обаче, въпреки официалния повод за сълзи, той не чувстваше нищо друго, освен неприятното чувство, характерно за погребенията, както и твърдото желание да се измъкне колкото се може по-бързо от темата за смъртта.

Центърът на Берлин е заобиколен от железопътен ринг, който заради очевидната си форма е кръстен от транспортните политици „кучешката глава“. Когато майката на Мик оповести: Волфганг и аз, женим се, това означаваше, че от парка Трепто в основата на тила, щяха да се преместят в Халензее – на върха на кучешката муцуна. С градската железница щяха да са ѝ нужни двацет и пет минути, ако се движеше по линията на долната кучешка челюст, само че влакът вече не заобикаляше града,

защото градът беше разделен. Бяха минали година и половина, откакто подаде заявлението за изселване. Майката на Мик загуби работата си в едно научно издателство и постъпи в някаква протестантска детска градина. Акт на милосърдие, заради който Моника трябваше да е благодарна, включително и защото бе очевидно, че се вписва там толкова, колкото и в някой пътуващ цирк. През това време Мик живееше живота си на тийнейджър, който външно си течеше почти както винаги. Само че докато се отправяше към тренировките по гребане или докато се мотаеше с бандата си из Плентервалд¹, вътрешно се сбогуваше със своя личен терен и приятелите си. Утешаваше се с мисълта за безграничните материални възможности, които го очакваха от другата страна на Стената, както и с надеждата, че в крайна сметка и там живеят хора.

И когато се преместиха или „отидоха оттатък“, както имаха навика да казват на Изток, почти не почувства болка от раздялата, понеже вече я бе изживял. Радостното очакване взе връх над усещането, че е замъкнат насила. Беше се придвижил само няколко километра по-нататък, беше си останал в своя град. В крайна сметка сам си издаде удостоверение за абсолютен контрол над ситуацията.

Заблуда. Мик прекара първите три години на Запад с първото си сериозно пристрастяване и борбата си с него. Пристрастяване, за което изобщо не беше чувал. Нямахме го даже и сред безбройните злини на капитализма, изреждани от източната пропаганда, така че се нуждаеше от известно време, за да проумее какво се е случило с него и какво го беше отключило.

Всички бяха наясно: На Изток имаше по-малко коли, по-малко реклами и комерсиалност, липсваха бездомниците, нямаше заклетни наркомани и сексмагазини – всичко това не фигурираше в облика на града. На Изток нямаше кой знае каква заселническа общност, която да се установи трайно и да отвори магазини и ресторанти, на Изток имаше само чуждестранни работници по взаимно договаряне и студенти, които идваха и си отиваха, като бащата на Мик. На Запад нямаше трамваи, затова пък – двуетажни автобуси и също така изцяло изградено метро, вместо само две нищо и никакви линии. За да се покажеш по-лъскав

¹ Район в някогашната източна част на Берлин. – Б. пр.

от Източен Берлин, не беше нужно да си лъскава метрополия. Достатъчно бе от всичко да има по мъничко в повече, какъвто бе случаят със Западен Берлин. Нищо от това не се стовари върху Мик неочаквано. С изключение на онова *нещо*. Беше на петнайсет, в периода на неистовия глад заради усилението си растеж, и тъй като все още не беше в час за връзката между поглъщането и изгарянето на калориите, се придържаше към хранителните навици на професионалния спортист, какъвто беше като дете, въпреки че сега прекарваше следобедите си пред телевизора. Всичко трябваше да бъде изпробвано, интензивните вкусове нямаше как да не са достатъчно неестествени. Илюзия за барбекю, пресни хлебчета и кифлички или някакви си там плодове, каквито природата не създаваше в този им вид. Небивалици от мазнина, захар и химическа лаборатория. Лакомията го беше погнала из града. Привличаше го лавката на всяка метростанция, а на спирката „Зоологическа градина“ не го теглеше към западналия терен зад нея, а към площада отпред, където многообещаващо сияеше златното „М“. На Изток всичко беше с много по-слабо изразен вкус, липсваха алхимичните формули за пристрастяване, с чиято помощ храните можеха да бъдат превърнати в дизайнерска дрога. Хората по принуда се отказваха от префинената им преработка и по този начин неволно изпреварваха времето си: Всичко имаше вкуса като през 1946-а или като от магазина за биопродукти. Мик не го интересуваше дали това е по-хубаво, по-лошо или по-здравословно. Интересуваше го как би изглеждал след време: би ли се вписал в някоя група? Би ли се впуснал в джунглата на нощния живот? Какво би казал клубният портиер при вида на малолетната му муцунка? Откъде ли можеше да знае, че там му е мястото? Защото мястото на истинския Мик определено беше в клубовете – и леглата – на готините хора. Което, уви, засега не му личеше.

Интересното беше, че не другите го подсетиха за това. Наистина, майка му от време на време подхвърляше по някоя и друга забележка относно външния му вид, в крайна сметка той беше едно истински красиво дете и, най-важното в случая, неин син. Затова пък съучениците му бяха напълно лишени от свирепостта на глутницата, те страдаха от акне, носеха брекети, измъчваха се от потните си и мастни жлези и затова не натякваха на другите собствените си недостатъци. Така както Изтокът никога не изглеждаше толкова сив като в собствените си филми или – още

по-зле – като в шпионски филм от Студената война, така и Западен Берлин не беше олицетворение на привлекателността, поне не и в неговата гимназия.

Преди да заминат, училището му в Източен Берлин беше залято от черна вълна, която се разля из всичките горни класове и не подмина дори натегачите. Възрастните се оказаха неподготвени за тази епидемия, въпреки че феновете на „Депеш мод“ им правеха по-добро впечатление от почитателите на „Кюър“ с белоснежни напудрените си лица. Какво означаваше всичко това? По-младите учители навярно виждаха в цялата история провокация от по-ново поколение – след епохата на дългите коси. Хардлайнерите със сигурност не смятаха, че черното червило е подходящо за лицето на социализма, макар че и те по едно време сякаш се примириха с *ню-уейв* – новата вълна – шестваща по коридорите. Защото що се отнася до идеологическите въпроси, май всичко се случваше както си му е редът, събранията, сборовете и спартакиадите се провеждаха с такава рутина както литургиите в някой йезуитски интернат, а онова, от което междувременно се вълнуваха пубертиращите момчета и момичета – знаеше го всеки добър педагог – бездруго не подлежеше на контрол. Така че униформената риза на Свободната германска младеж се носеше с фризура а ла Робърт Смит, само Мик, вечното изключение на тема коса, беше подстриган „на хребет“, афроверсията на ирокезката прическа и завиждаше на хората с прави коси, които на свой ред завиждаха на него: защото неговата коса не помръдваше. Всички други плуваха във високозапалителен облак от лак за коса, докато по някое време някой не откри перфектния втвърдител в домашната аптечка на родителите си: аерозолен спрей за рани, ура, най-сетне коса като бетон.

Мик предполагаше, че *отматък* ще бъде доста по-диво, що се отнася до издокарването, най-малкото защото бе доста по-лесно да се снабдиш с дрехи, и защото при *отматък* не ставаше дума за средноголям еснафски западногермански град, а за Западен Берлин, острова на лудите глави. Да, ама не. Беше се озовал не на Котбусер Тор², а във Вилмерсдорф³, където на училище се

² Кръстовище със съмнителна репутация в западноберлинския квартал Кройцберг. – Б. пр.

³ Престижен квартал в Западен Берлин. – Б. пр.

ходеше с висококачествен пуловер и с естествен цвят на косата и където момичетата с назална нотка в гласа и без всякакъв подтекст смятаха всичко за *как-да-кажа-някак-супер-смешно*. Че идваше от Източен Берлин не беше тема на разговор, освен това не приличаше на някого, дето си го представяш като от там. Смятаха го за дете на американски войник. Не, не е. Ах, наистина ли? Е, все едно. По този начин се отърваваше от досадните въпроси за *оттатък*. Досадни, защото в първата част от живота си трябваше да отговаря на толкова тъпи въпроси, че му стигаха за няколко живота напред. Въпросът за чужденците и Изтока едновременно – не, благодаря.

Вместо това, заобиколен с мили и симпатични снобчета, можеше да си отдъхне от своята собствена смяна на системата. Всички дремеха в час, едва-едва си отваряха устата и тътрузеха крака из коридорите в търсене на собствената си личност. Освен Мик, членове на тази апатична дружинка бяха и неколцина други преселници. Някои от тях бяха разпознаваеми от пръв поглед, други – по имената им, а трети – само след като ги попиташ. Приятно беше все пак, че почти не ги разпитваха. Някой споменаваше между другото, че не яде свинско, че празнува Коледа едва през януари или изобщо не я празнува и че прекарва ваканцията в родината на родителите си. Те не образуваха малцинствена общност, харесваха се или не се харесваха, и не след дълго Мик се почувства както и преди това: довлечен отнякъде. Но приспособим. След няколко дни схвана значението на отделните марки и ги съобщи на майка си, която му купи нужните дрехи, сякаш същите бяха ученическа униформа. Дизел? Стюси? Шевиньон? Аха. Така-така. Е, добре. Заради цените, например на едно авиаторско яке Шевиньон от изкуствено състарена кожа, Моника би трябвало да възрази, дори беше длъжна да го стори от педагогически съображения. На Запад не те оценяваха само до двойка, а до единица, което отвори за Мик нови възможности за придвижване нагоре, от които той се възползва незабавно. За радост обаче Моника не смесваше тези тематични полета едно с друго. За нея в качеството ѝ на модерна жена от Изтока снабдяването с необходимото облекло открай време беше свързано с жертвоготовност, още повече че парите не бяха нейни, а на Волфганг, новия ѝ мъж, бонвиван от седемдесетте години с руса коса на път по средата, поддържани мустаци и очила с цветни стъкла и златни рамки.

Какво още ти беше нужно, за да стабилизираш социалния си статус? Да си хлевоуст, да имаш музикален вкус, пари за кино и стая, където да разпускаш необезпокоявано. Също като със старата му тайфа. Така че принудата да се отърве по най-бързия начин от тлъстините вследствие полуфабрикатите, се породи лично в него, и по-точно в дълбините на боксерките му. Как щеше да я кара с момичетата? Не си представяше своето бъдеще на мъж, зависещ от милосърдието на полуатрактивни жени. Привиждаше му се по-скоро възможност за зашеметяващ избор. Но преди всичко трябваше да се направи фундаменталния пробив, защото с експертно подхилване и мъгляви намеци ловко прикриваше следното: все още беше девствен, макар да беше планирал нещата по друг начин. Неговата избраница, момиче, което приличаше на Били Айдъл⁴, най-сетне се беше съгласило да иде с него на палатка, когато – също най-сетне – беше одобрена молбата им за изселване, вследствие на което Мик и неговата майка не само че получиха разрешение да напуснат Германската Демократична Република, а бяха и заставени да я напуснат. Задници, разсъждаваше Мик и подари на момичето чисто новия си касетофон и пет касети с музика, която преди това беше записал за страхотните дни в палатката. Романтичните му чувства към Били Айдъл от Баумшуленвег все пак не бяха достатъчно силни, че да ѝ подари и коженото си яке. Както и за романс с момиче от Източен Берлин, защото и от двете страни определено ставаше дума за физически контакт, а не за прескачаща Стената душевна хармония. Когато ѝ написа пощенска картичка, изцяло черна, с изречението *Берлин нощем* – много остроумно! – и се постара да изпълни докрай малкия четириъгълник с донякъде смислени неща, които нито да звучат самохвално, нито да събуждат надежди, лицето на момичето вече се бе изпарило от спомените му. В паметта му останаха само твърдите ѝ, сребристоруси коси. *Hair without a face*⁵. И гъвкавото ѝ тяло на гимнастичка, което се наложи да остави почти недокоснато – пропуск, заради който не изпаднаше в сантименталност, а се чувстваше ужасно напрегнат и, нека си го кажем, направо разгонен. Последваха пренасянето, приспособяването, ексцесивното преяждане, и Мик се оказа, поне засега, заседнал в принудителната си девственост.

⁴ Английски рок музикант, певец, автор на песни и актьор. – Б. пр.

⁵ „Коса без лице“, заглавие на рисунка от Рене Магрит. – Б. пр.

В един сияен юнски ден, когато по принцип щеше да ходи на открития басейн, но не го стори по обясними причини, той абсолютно сам се подложи на абстиненция, тоест – на гладуване. И удържа докрай, макар че продължи да расте. Представата да отслабва бавно му се стори толкова мъчителна, колкото и прословутата „китайска капка“. Раздели се с така наречената своя учебна групичка, състояща се от три момчета, които след обяда трябваше да наваксват проспация учебен материал, при което откриха колко по-страхотно е да слушаш плочи с музика, ако паралелно с това изпушиш по един джойнт. Само веднъж седмично и само толкова, че на по-големия брат на едно от момчетата да не му направи впечатление липсващият хашиш, но все пак достатъчно, че от собствен опит да усетиш как времето се разтегля като в забавен каданс, да изпиташ необуздан пристъп на смях и неистово желание за нутела, което засенчваше досегашните му атаки от вълчи глад. Мик проумя, че тези следобеди се отразяват негативно на теглото му и ги зачеркна от плана си.

И откри най-върлия си враг: захарта. Мик, кръглата нула по химия, проучи всичко, което го интересуваше на тема „Захари“ в рамките на един следобед, което за пореден път доказва, че няма проблеми със самия учебен материал, а с начина на преподаване, който на Запад ни най-малко не беше по-вълнуващ в сравнение с *оттатък*. След като разобличи захарта с нейната многообразна мимикрия, от този момент насетне се отказа не само от сладкишите, но и от всичките въглехидрати, което бе по-лесно, отколкото да реактивира задрямалия си порив за движение.

Занимания със спорт, не, мерси, вече никакви групови игри. Клубен спорт, не, в никакъв случай. Фитнес? Не и в това състояние. Така че си остана сам и започна да бяга. Изумително е колко много горски площи може да има в един град, ограден със стена. С бегача си, с тази ултратънка конструкция, върху която в началото – и дано не още дълго – приличаше на мечока Балу, прекосяваше горите след или по време на часовете. И за финал: набирания.

Какво ще си поръчаш за Коледа, Мечо?

Лост.

Моля?

Напречна щанга в рамката на вратата. Или халки в коридора.

Напречна щанга, аха, така-така. Може ли да го обсъдиш с Волфганг?

Разбира се.

Ще го направиш ли, съкровище? Обещавах ли ми? Колко мило от твоя страна.

Майка му имаше навика да му подава обратно неговите желания под формата на настояване. Моника, наред обучението си за природолечителка, успяваше умело да прехвърли топката. Волфганг, брокер на недвижими имоти и управител на множество сгради за отдаване под наем – също. Изпрати един майстор, който да откликне на желанието на доведения му син за фитнес в мазето, защото Мик беше разширил своето желание с шведска стена, гребен тренажор, боксов чувал и комплект гири, пружини и ластиси. За мотивация си закачи на стената постер *Rumble-in-the-Jungle*⁶. Докато обработваше боксовия чувал и се взираше в мощните мускули на двамата боксьори, той най-сетне проумя за какво става дума в песента „В За... в Заир“.

Избягваха да се засичат. Тоест, Мик избягваше да се засича с Моника, а Волфганг избягваше да се засича с Мик. Неговата зле прикрита липса на интерес към децата, особено от мъжки пол, в пубертетна възраст, допадна на Мик повече от евентуалното му неискрено внимание. Фактът, че Волфганг разполагаше с терен и пари, опростяваше всичко. Обитаваха шестстайно жилище в берлинския квартал Халензее и там в дъното на слугинския тракт Мик разполагаше със собствен вход, баня и две по-малки стаи, където прекарваше спокойните си следобеди с MTV и мастурбиране. Е, защо да не идва през деня „отпред“, казваше Моника и с това имаше предвид слънчевата, господарска част на жилището. Само че той си харесваше своя жилищен придатък, тишината и гледката към двора, който изглеждаше някак средиземноморски със своите лозници и където никога не ставаше истински светло. От време на време някой нарушаваше тишината, тогава чуваше музиката на съседите, Бон Джоуви и Анжело Брандуарди, тъй че разви непоносимост към двамата, чуваше и котките, които се чифтосваха брутално, което отново го подсещаше за смисъла на живота. Нощем спеше ту в леглото си, ту на междинния етаж – легло под самия таван, наследство от времето на слугите, и си представяше момичетата, които тогава са спали

⁶ Прочут боксов мач между Мохамед Али и Джордж Форман, състоял се на 30 октомври 1974 г. в Киншаса, Заир (днес Демократична република Конго). – Б. пр.

тук. Непретенциозни, червенобузи и толкова безпросветни, че човек е трябвало да ги учи на всичко, ама наистина на всичко. За разлика от дневните му фантазии, тези бяха толкова невинни, че му действаха успокоително. В един момент му хрумна смущаващата мисъл, че тези слугинчета сега са най-малко на деветдесет години или пък са умрели, така че ги замени със съвременни жени, например с взломджийки, в черно кожено облекло, изненадани от него докато крадат, или пък майсторки, които поправят нещо в неговата част от жилището.

Два пъти годишно летяха до Испания, където Волфганг и Моника или пътуваха нагоре-надолу с други брокери или просто си седяха и си поръчваха вино, докато Мик, лишен от порното и MTV, за пореден път увеличаваше спортните си натоваарвания. По някое време бе възнаграден за усилията си. И Мик, почти обновен от постоянното гладуване и редовните си бягания, получи солиден бонус от майката природа. Продължи да расте, издължи се почти два метра. Огледалото отново се превърна в негов приятел. Предишните закръглености станаха ъгловати. Сухожилията и мускулите му се откरोиха, най-сетне – мъжко лице, най-после – сериозна брада. Превърна се в хубавец. Операцията „мъж“ – успешна, най-малкото – оптически. Повод за празнуване. Както щеше да се окаже – години наред.

В същото време окончателното напускане на училището се оказа напълно изтласкано на заден план. Започна обучението си за дърводелец някак между другото – също като някое бегло запознанство в дискотеката. Горда професия, каза Моника, чийто баща, дядо Хайнрих, също е бил дърводелец. Нека се изучи, пък после ще видим накъде, каза Волфганг. Щяло да бъде междинно решение, твърдеше Мик, който си мечтаеше за нещо като дизайн и на когото от цялата идея най-много му харесваше форменото облекло на тази гилдия с елечето от черно кадифе. Наметалото на Зоро с широкополата шапка би му прилягало, мислеше си той. В еуфория от първата голяма победа в живота си, по случайност – победа над самия себе си, Мик галопираше през новото си битие на добре изглеждащ мъж. Допаминовите опиянения бързо следваха едно след друго. После Стената падна, започнаха деветдесетте, градът се превърна в сцена и бурното му развитие напълно отговаряше на неговия вкус.

Слънцето беше изгряло.

Време за жени. Време за партита. Време за нови приятели.